

Hồi 38

Hai đoàn mỹ nữ ấy ước độ hơn bốn mươi người, hơn phân nửa là gái đất Ô Qua, kỳ dư là gái đất Tây Vực lưng eo ngực đầy, thân hình đều đặn dong dãi, giữa thảng chạp trời đông mà trên thân hình của các mỹ nữ kia, mỗi người chỉ mặc có lớp lụa trắng mỏng tanh lả lướt hiện ra những đường cong diễm ảo Cô nào cũng mắt liếc đong đưa môi đào hé nở. Nụ cười xinh lợi lả gọi tình!

Bọn họ sắp theo hàng một chạy nhanh ra, rồi hô lên một tiếng, uyển chuyển lượn quanh chỗ Trùng Dương đứng như một đàn bướm trắng phấp phới giữa hoa tuyết, bày thành một “Mỹ nhân trận” vây chặt Trùng Dương vào trong.

Đám mỹ nữ sau khi sắp thành một hình tròn bao xung quanh Trùng Dương, bèn tay nắm lấy tay uyển chuyển múa lên điệu vũ mê người, mấy mươi gã thiếu niên áo trắng lúc nảy nường theo bước chân rập rờn của đoàn vũ nữ thổi lên nhịp điệu nhẹ nhàng hòa tấu bản Nghê thường Vũ Y khúc. Đoàn Mỹ nữ gót sen tha thướt theo tiếng phách của nhịp khúc ẻo lả quay cuồng. Khiến đôi gò bồng đảo lơ mờ trong lớp áo mỏng như sương nhấp nhô lên xuống theo sóng nhạc êm đềm, đôi chân ngà ngọc chuốc khi cao, khi thấp theo chiều xiêm y phấp phới, nếu chẳng có đạo hạnh kiên trì, hay những kẻ huyết khí sôi động, thấy điệu vũ nhạc thể quyến rũ như thế này với những thân hình nõn nà ngắt ngây dục tình kia tất đã như si như dại, máu nóng bùng bùng mà quên cả tính mạng nhào tới vô vấp, dù có phải chết dưới móng vuốt của lưới bẫy sắc tình cũng cam tâm tình nguyện miện thỏa được thú tính nhứt thời!

Nhưng Giáo chủ Toàn Chân phái đầu phải con người dễ luyến sắc si hoa, chàng vừa nhìn thấy đoàn mỹ nữ đã hiểu được độc kế của Âu Dương Phong dùng mỹ nhân trận làm mối cầu, đặng phá Thuần Dương Đồng Tử Công của mình, khiến cho nội gia bản lĩnh của mình bị suy nhược, y sẽ thừa cơ hội thanh toán mình.

Trùng Dương nội giận tràn sôi, nhưng sức hồi tâm nghĩ lại, lòng mình bình lặng như mặt nước, đạo lực kiên bền dù là Tây Thi tái thế hay Hằng Nga giáng trần, sắc đẹp thiên kiều bá mỹ cũng xem như xương trắng thịt hôi, sợ gì thuyền tình đắm đuối trí loạn tâm mê? Trùng Dương nghĩ như thế xong, tâm khí bình tĩnh trở lại như cũ. Chàng ngồi xếp bằng tròn dưới đất tro tro như hình cây tượng rồi mặc cho đoàn mỹ nữ tha thướt như tiên nương kia lợi lả tống tình bày trò quyến khách, chàng dường như kẻ mất đuôi, tai điếc vậ

Bọn mỹ nữ thấy Trùng Dương không chịu rơi vào bẫy tình của mình, đều sốt ruột cả lên, cảm đầu trong bọn là một thiếu nữ mũi cao tóc vàng bông võ tay ba tiếng, đám vũ nữ kia liền đưa tay cởi phăng chiếc áo lụa trắng mỏng trên người phơi bày đôi nhũ hoa tròn lẳn mịn màng như hai trái tuyết lê cùng tất cả vẽ mỹ miều khêu gợi trên thân hình đều đặn nở nang như pho tượng ngọc của mình ra,

khiến Trùng Dương tuy là một đạo gia ngoài vòng trần lụy cũng phải đỏ mặt tía tai

Chàng không ngờ Âu Dương Phong lại bày trò vô sỉ như thế, lửa giận nung gan, định tìm cách trêu phá đám mỹ nữ này cho bõ ghét.

Bất thần, từ trên ngọn cây trong rừng có một điệu tiêu diu dặt vang lên, trong êm như tiếng phụng gáy đầu non, đám mỹ nữ đang múa lượn xung quanh Trùng Dương bỗng dừng ngay nhịp vũ, đứng ngơ ngẩn như kẻ mất hồn.

Thì ra bao nhiêu mỹ nữ kia đều là những thiếu nữ mà Âu Dương Phong đã dùng bạc mua từ Tây Vực trở về, có người thì bị Âu Dương Phong dùng cường lực bắt cóc lên Bạch Đà Sơn, bọn họ phận sự nô tì ra, còn phải luyện tập ca múa để giải khuây cho Âu Dương Phong. Y tự biết nội công của y thua sút Trùng Dương rất nhiều nên mới dùng mỹ nhân sắc trận để dụ dỗ Trùng Dương vào tròng.

Toán mỹ nữ trước khi từ trong trại gấm xuất hiện, Âu Dương Phong đã ép bọn họ uống một loại xuân dược kích dục, thuốc ấy sau khi uống vào khỏi cổ, trong người phát ra sức nóng như lửa, dù ở giữa trời tuyết cắt da cũng chẳng cần mặc áo ấm.

Âu Dương Phong sai cắt họ ra ngoài dùng nhục sắc để kích động Trùng Dương cho lụy Ngờ đầu tiếng ngọc tiêu bí mật trở lên khiến trận tuyến của Mỹ sắc liên sanh biến động.

Tây Độc Âu Dương Phong từ Bạch Đà Sơn đem lại trên bốn mươi mỹ nữ đẹp nhất của mình, cho bọn họ uống vào thuốc hồi xuân, lửa dục như nung nấu lòng họ, nhưng Trùng Dương lại lơ lơ như đá tảng. Bọn họ dục tình phát động đến cực độ định ủa đến để đê Trùng Dương xuống đất làm chuyện ngược đời “Ong chẳng hút nhụy Nhụy lại nút ong”.

Tiếng ngọc tiêu vang lên vừa phải lúc bốn mươi mấy nàng mỹ nữ không hẹn đồng dang ra, tiếng tiêu như réo rắt ru hồn bọn họ đầu óc ngơ ngẩn, trong người bỗng phát sanh ra một cảm giác lạ kỳ, liền quay người lại hướng vào đám thiếu niên áo trắng đang tấu nhạc kia mà vô vập hôn hít như điên.

Trong khoảnh khắc trên trăm mạng cả nam lẫn nữ, xà nẹo nhau thành mây mười cặp, quần quýt như sam lăn tròn giã giụa trên mặt đất, gái thì cười cảm cất dâm dật, còn trai thì tru tréo van xin!

Thì ra đám thiếu niên áo trắng kia là đám nô bộc của Âu Dương Phong. Y là con người rất âm độc trên Bạch Đà Sơn y nuôi trên mấy trăm tỳ nữ nam nô, nhưng không bao giờ cho bọn họ lấy nhau, đối với bọn nam nô, y canh chừng rất nghiêm ngặt và đối đãi rất hà khắc, nếu nam nô với nữ tỳ tư thông nhau, thì nam nô sẽ bị hành phạt đốt sống, còn nữ tỳ thì bị đưa vào hầm rắn để làm môi nuôi rắn độc.

Thậm chí đến nam nô và nữ nô nót cười nhau một câu cũng bị hình phạt cắt lưỡi ngay, bởi thế bọn nam nô bỗng dưng bị bọn nữ nô ôm chặt lấy mình để săn sàng hiến dâng thân ngọc, bọn họ chẳng những không dám hưởng lấy phúc trời mà trái lại khiếp sợ đến hồn bất phụ thể, như vừa bị rắn độc cắn nhầm!

Những tên nào chưa bị đám mỹ nữ ôm được, liền co giò chạy thục mạng, còn gã nào bị người ngọc áp yêu thì giẫy giụa chống cự kịch liệt, kêu cứu liên hồi

Trong lúc bọn nam nô, nữ nô náo loạn xôn mắt chẳng thể nhìn, thì trong rừng cây tiếng tiêu vang lên dồn dập “Ừ...u”! tựa như tiếng sắt thép chạm nhau lại mừng tượng vó câu dong ruổi giữa thiên binh vạn mã.

Lạ lùng thay, giọng tiêu vừa trỗi lên, bọn nữ nô trong tình thế loạn động như cuồng điên kia và đám mỹ nữ đang ôm cứng bọn nam nô liền tự động buông ra rồi lồm còm ngồi dậy. Gương mặt ngơ ngác như kẻ mất hồn. Tiếng tiêu cũng lập tức ngưng ngay ở giữa chừng điệu khúc, rồi trở nên dịu dàng êm ái

Một giọng nói khàn khàn chất tai như tiếng phèn la bễ cất lên:

– Vị bằng hữu nào thổi tiêu trên ngọn cây đó, mời xuống đây! Nếu như muốn giúp tay Trùng Dương cũng nên quang minh chính đại mới phải

Tiếng nói vừa dứt, tiếng tiêu cũng dứt theo ngay, tiếp theo đấy là một chuỗi cười rồi từ trên cây nhảy vút xuống một người mặc áo xanh.

Trùng Dương định thần nhìn kỹ thì không ai khác chính là chúa đảo Đào Hoa Hoàng Dược Sư, trên tay y cầm một ống ngọc tiêu dài độ ba tấc, cười lên ha hả và nói:

– Lão độc Âu Dương kia, sao lại núp kín trong rừng để dùng mưu ám toán người, đâu phải là anh hùng hảo hán? Mời ra đây, ta đường đường chính chính đối diện nhau phải hơn!

Trong rừng liền có một tiếng “Hừm”! thật lớn đáp lại, tiếp theo đó là tấm màn gấm rung rinh, rồi đến mười mấy tên nam nô áo trắng phò hộ một gã mày đậm mắt to, râu rồng bó hàm vệt màn bước ra

Trùng Dương thấy đúng là Bạch Đà Sơn Chủ Âu Dương Phong Tây Độc.

Đầu tiên y xá Trùng Dương một xá và nói:

– Vương Chân Nhân, tôi Âu Dương Phong thất lễ viển nghinh xin chữ đại xá chọ

Trùng Dương cũng vội đáp lại một lễ. Âu Dương Phong lại quay người lại, cười lạnh lúng bả Hoàng Dược Sư:

– Huynh đài đúng là Đào Hoa đảo chúa Hoàng Dược Sư rồi, hôm nay đến Hoa Sơn định giúp tay Trùng Dương chớ gì?

Hoàng Dược Sư ngạo mạn trả lời:

– Nói bậy!

Âu Dương Phong thấy Hoàng Dược Sư không chịu nhận là kẻ giúp tay cho Trùng Dương trong bụng thâm bất bình và nghĩ:

– Vậy mắc mớ gì mà lúc nãy nhà ngươi thổi Ngạc tiêu thổi khúc Phượng Cầu Hoàng làm lỡ dở vũ điệu “Câu hồn phong vũ” của đoàn nữ nô tã

Nghĩ thế y liền biến sắc mặt hỏi:

– Hoàng Đảo Chủ, nếu ông chẳng phải là kẻ của Trùng Dương thì đến Hoa Sơn này làm gì?

Hoàng Dược Sư đáp:

– Đến để xem ngươi và Trùng Dương đánh nhau, ta chờ bên nào thắng sẽ ra tay kẻ đó. Cứu Âm Chân Kinh nếu chưa qua khỏi tay Hoàng mỗ này thì đừng mong đem khỏi núi nửa bước.

Âu Dương Phong nổi giận đùng đùng, dù sao y cũng là bá chủ một cõi Tây Vực ngang dọc đã quen nết, đối với Trùng Dương còn đôi phần khiếm nể thôi, còn Hoàng Dược Sư y xem ra gì!

Y liền gầm lên một tiếng giận dữ, tay tả khoác một cái, hữu chưởng vung lẹ ra như chớp đâm thẳng vào ngực Hoàng Dược Sư Hoàng Dược Sư không chút bối rối, hơi rùn người xuống một chút là lên nhẹ ra sao lưng Âu Dương Phong ròi

Âu Dương Phong lẹ làng tréo tay ra sao móc ngực một quyền, Hoàng Dược Sư kêu lên một tiếng “Úi chà”!, lại lòn người tránh khỏi

Hoàng Dược Sư mặc cho đối phương ra tay thần tốc mạnh bạo thế nào, thân hình chàng nhẹ như bông gòn bay theo chiều chưởng phong luồn qua lộn lại một cách tài tình.

Âu Dương Phong giận như điên, định giở “Cáp Ma công” độc đáo của mình ra để hạ đối phương. Bất chợt lúc ấy, từ trong rừng chạy ào ra ba bốn người nam tử, nhìn kỹ thì là bọn xà nô của Âu Dương Phong, chúng hét hải kêu lên:

– Sơn chủ! Không xong rồi! Từ sau núi có một tên ăn mày xông lên, chúng tôi đã dự bày xà trận tấn công nhưng bị tên ấy đuổi phá chạy tán loạn hết.

Lời nói ấy làm Âu Dương Phong kinh sợ không ít! Thì ra Âu Dương Phong lần này rời Tây Vực trở lại Trung Nguyên quyết ý đoạt cho được Cửu Âm Chân Kinh, nên trước cụm rừng dưới chân núi Hoa Sơn, ngoài sự bố trí mỹ nhân trận ra, y còn cho mai phục ở sau rừng hàng vạn rắn độc, chờ đợi cho đến lúc cần yếu sẽ dụ Trùng Dương vào “Vạn Xà Trận”. Một tiếng hiệu lệnh hô lên mấy vạn độc xà sẽ bổ tới, bất luận võ công có cao diệu bậc nào chỉ cần bị một con cắn phải, thì dù thần tiên tái thế cũng khó giải cứu được vạn nguy

Nào ngờ bao nhiêu công trình sắp đặt chỉ trong khoảng khắc bị phá hết, bảo y làm sao chẳng kinh hãi, chẳng phần uất cho được.

Âu Dương Phong hét lên như sấm, hỏi:

– Gã ăn mày ấy tên họ gì? Tại sao lại phá xà trận ta, nói mau!

Đám xà nô kia đồng rập đáp:

– Mấy đứa tôi phụng mệnh canh giữ xà trận phía sau núi, bỗng nghe sau lưng chúng tôi có những tiếng người ho lên, chúng tôi hốt hoảng quay đầu lại liền nhìn thấy là một gã ăn mày mặt mày lếch thếch. Chúng tôi vừa định đuổi y đi Gã ăn mày la lối đòi một ngàn cái mật rắn độc ngay lập tức để nhậu. Chúng tôi vừa định mắng y một tiếng. Y liền quay mòng mòng nhằm vào giữa đoàn rắn, phóng ra hai viên đạn khói lưu hoàng, bày rắn ngủi thấy mùi khói liền chạy loạn cả lên, y còn dùng chiếc gậy trúc đập đuổi lung tung giết một hơi trên mấy mươi con rắn chúa. Bầy rắn còn lại hoảng sợ thi nhau lui ra sau núi phút chốc đã trốn sạch trơn.

Gã ăn mày phá xong xà trận mới dùng đầu gậy trúc giải huyết cho chúng tôi, còn nói nhiều câu xốc óc không chịu nổi!

Tây Độc tức giận khôn cùng, gầm rống như điên, quên cả Trùng Dương và Hoàng Dược Sư đang đứng trước mặt mình, nhảy dựng lên như gà mắc đẻ. Trong lúc ấy từ bên ngoài bìa rừng bỗng có tiếng rơi nhẹ như tiếng lá rụng, rồi có một người ăn mày trung niên khăn rách áo vá, lưng đeo hồ lô, tay cầm gậy trúc lững thững bước vào.

Bỗng Trùng Dương vừa thấy người ấy, mừng rỡ kêu lớn:

– Hay quá, cho đến Hồng Bang Chủ cũng đến nữa à!

Cửu Chỉ Thần Cái Hồng Thất Công lúc trước gặp mặt Trùng Dương ở thành Yên Kinh, bèn chấp tay vái Trùng Dương và nói:

– Lão ma độc, mi đến Hoa Sơn để cưỡng đoạt Cửu Âm Chân Kinh còn có thể châm chế được nhưng mi lại đem theo chỉ cái thứ rắn độc dơ dáy ấy làm cho vẻ đẹp thanh u của Hoa Sơn bao trùm ứ khí, tanh hôi nặc nồng! Cho nên ta giúp mi Đuổi giết bớt bầy trùng nhớp nhúa ấy chạy mất hết rồi! Nếu mi không phục thì cứ việc cùng ta thử sức một hồi chơi!

Âu Dương Phong vừa định ra tay đấu với y, nhưng sự nghĩ lại ba người trước mặt mình đều là những nhân vật đặc sắc vào hạng thượng đẳng võ lâm cả, nếu đấu chống lại một người tánh mạng cũng khó bảo toàn rồi nên y liền lên tiếng khích:

– Hay lắm! Ba người đồng đến đây để đánh một mình ta! Chấp hết chấp hết!

Y đang kêu oai oái như thế thì từ xa có tiếng vó ngựa lộc cộc vọng lại, rồi từ ngoài bìa rừng có mấy thớt ngựa phóng tới như bay. Âu Dương Phong đưa đôi mắt ốc nhồi nhìn ra, thấy có ba thớt ngựa chạy lại đều là loại ngựa thấp nhỏ lanh khỏe.

Vị khách đi đầu là Đoàn Hoàng Gia của Nam Tấn Quốc, thành đại Lý cũng thân hành giá lâm đến đây Sau mấy năm cách biệt, Đoàn Hoàng Gia đã khác hẳn lúc còn là Thái Tử Đoàn Cẩm!

Trùng Dương thấy vị Đoàn Hoàng Gia hiện nay hùng tráng ánh mắt anh hào long lanh thoát lộ ra ngoài, đường hoàng bề vệ không còn là tánh nét thơ ngây nữa

Hai người kỵ khách phía sau có lẽ là hai vệ sĩ của Nam quốc được đặc phái theo bảo vệ Đoàn Hoàng Gia Đoàn Hoàng Gia giục ngựa đến bìa rừng, liền xuống ngựa chấp tay vái chào Trùng Dương và nói:

– Vương Chân Nhân vẫn mạnh!

Thì ra Hồng Thất Công và Đoàn Hoàng gia, hai người là do Trùng Dương phái Châu Bá Thông xuống núi Tung Sơn lúc trước mời đến nơi đây (chỉ có Hoàng Dục Sư thì không mời nhưng tự đến tham dự). Trùng Dương lấy danh nghĩa Toàn Chân Giáo chủ đưa cho Châu Bá Thông ba tấm thiệp. Một tấm mời Cái Bang chủ Hồng Thất Công. Một cái mời Đoàn Hoàng Gia của vua nước Đại Lý. Cái còn lại thì mời Thiết Bang Chủ Thiết bang Cầu Thiên Nhậm.

Đại hội Hoa Sơn bắt đầu khai mào dưới mưa tuyết nhẹ rơi! Chỉ có Ngũ bá là: Bắc cái, Nam Đế, Trung Thần Thông, Đông Tà và Tây Độc.

Âu Dương Phong thấy năm nhân vật cao thủ trong thiên hạ động danh với mình đều tụ họp đông đủ ở Hoa Sơn và như vậy đối với chuyện tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh giữa hắn và Trùng Dương đã trở thành đại qui mô hơn và phổ biến khắp thiên hạ, vô hình trung biến thành một cuộc tranh chấp của năm nhân vật sắc nhọn nhất trong Võ lâm.

Trong năm người ấy, Trùng Dương là người bảo Trì Cửu Âm Chân Kinh.

Âu Dương Phong là kẻ đối đầu chính thức, Hồng Thất Công, Đoàn Hoàng Gia tuy lấy danh nghĩa là đến tranh chấp Cửu Âm Chân Kinh nhưng thực tế là đi ủng hộ Trùng Dương, chỉ có Hoàng Dục Sư ở vào thế đứng trung lập, không theo ai cũng chẳng nịnh ai

Âu Dương Phong vốn tính âm hiểm. Trước tiên y lớn tiếng quát đuổi bọn nam nữ nô tỳ.

– Bọn bây chưa lui đi còn đứng đó làm gì?

Đám nô tỳ thấy chủ sắp nổi hung, lập tức rút lui vào trong.

Âu Dương Phong nói:

Tại hạ là tên dân miền quê Tây Vực, hôm nay may mắn được hội ngộ một lượt bốn vị cao hiền. Cửu Âm Chân Kinh chỉ có một bản do Vương Chân Nhân giữ trong tay Chúng ta tranh chấp bằng cách nào cần phải nói cho minh bạch để tìm một phương thức so tài cho công bằng. Trong các vị ai có cao kiến gì xin đem ra đây, chúng ta cùng thảo luận.

Lời nói của Tây Độc bề ngoài tuy rất êm ái nhưng thâm tâm độc hiểm vô cùng vì câu nói đầu của y nói là Cửu Âm Chân Kinh ở trong tay Trùng Dương, nói một cách khác, y bảo là Trùng Dương muốn một mình độc chiếm Cửu Âm Chân Kinh quý báu kia

Âu Dương Phong tự biết vô thuật của mình tuyệt nhiên là không thắng được Trùng Dương, nên có ý dùng lời nói ấy, để khích động mọi người và hy vọng họ sẽ liên kết nhau đối phó với Toàn Chân Giáo Chủ, đánh ngã Trùng Dương đoạt lấy chân kinh! Hoặc giả Hoàng Dược Sư, Đoàn Hoàng Gia và lão ăn mày ra tay đấu với Trùng Dương để mọi người tàn sát nhau chí mạng còn y đứng bên ngoài làm ngư ông đắc lợi Như vậy con người của Âu Dương Phong lòng dạ thật là độc địa thâm hiểm.

Nhưng Trùng Dương là một người từng trải, làm sao lại không hiểu mưu ý thâm độc của Âu Dương Phong. Chàng khẽ mỉm cười nói:

– Hôm nay, ngoài bản đạo đến Hoa Sơn còn mời bao nhiêu cao nhân đến đây, mục đích là đem bốn Cửu Âm Chân Kinh này làm giải danh dự, người nào có đủ tài nghệ áp đảo được bốn người kia thì vị ấy sẽ làm chủ quyền Cửu Âm Chân Kinh. Bản cổ kinh quý giá ngàn đời này là tâm huyết của tiền nhân để lại, cần phải truyền giao cho vị anh hào đệ nhất võ lâm mới là xứng đáng, các vị nghĩ có phải chăng?

Hồng Thất Công vỗ tay cả cười và nói:

– Hay lắm! Quyền sách mục ấy, ai nấy đều thêm thuồng như trên châu bảo ngọc không bằng. Lão ăn mày ta lại chẳng xem ra cái quái gì cả, so tài thì cứ so tài, thử xem ai là thiên hạ đệ nhất võ thuật.

Âu Dương Phong gằn giọng hỏi:

– Hồng Bang Chủ định tỉ thí cách nào

Hồng Thất Công cười nhạt đáp:

– Thi tài cách nào Tất nhiên là một quyền, một cước, một đao, một thương mà đấu nhau, chẳng lẽ còn âm thầm lén lút dùng rắn độc để cắn người nữa sao

Lời nói ấy khác nào đánh mạnh vào tim đen của Tây Độc, y là một tay âm trầm độc hiểm nhưng cũng không thể dằn được sự giận tức, Y “Hừm” lên một tiếng và quát lớn:

– Đồ ăn mày thúị Mi dám buông lời kích bác lão gia

Nói xong vù ra một chưởng. Chưởng phong bay ra hết sức trầm mình phạt vào trái của Hồng Thất Công.

Lúc này Âu Dương Phong công ra hai chưởng đánh Hoàng Dược Sư đều không trúng, nên lần này đã có kinh nghiệm, chưởng vừa đánh ra xem như một thế liều mạng kỳ thật hấn chỉ dùng có ba thành chưởng lực, dẫn dụ cho Hồng Thất Công tung chưởng đánh lại, hấn sẽ tăng cường thêm chưởng lực, dùng lối

đánh chớp nhoáng như sấm sét trước hư sau thực, để cho Hồng Thất Công trở tay không kịp. Hồng Thất Công chẳng chút vội vàng, thuận tay vung chưởng gạt một cái thế “Chiến long tại dã” (đánh rồng nơi khoảng không), Còn Âu Dương Phong thì sử dụng chiêu Băng Sơn Đảo Khóa trong chưởng pháp Tuyệt Sơn thần Đả. Âu Dương Phong chờ chỗ hai luồng chưởng lực vừa giao nhau trong miệng liền kêu lên một tiếng “Cốc” quái dị, sử dụng ngay Cáp Ma Công tấn công vào ngực Hồng Thất Công thì thế nào Hồng Thất Công cũng bị nguy ngay.

Nào ngờ chưởng lực Cáp Ma Công của Âu Dương Phong chưa thoát ra khỏi bàn tay thì Trùng Dương bất thần nhảy vọt vào trận, vung nhẹ ngọn phát trần. Tức thì ngọn phát trần nhọn thẳng như đầu bút phát vào Tam Lý Huyệt nơi cánh tay Âu Dương Phong, miệng thì quát to:

– Khoan đã!

Cái phát của Trùng Dương vừa rồi, xem ra rất tầm thường nhưng Âu Dương Phong vừa bị phát trúng, cánh tay liền cảm thấy tê buốt và mềm nhũn mất cả sức lực.

Y kinh hãi vội thu chưởng lực nhảy tọt ra sau, cười gằn và nói:

– Toàn Chân Phái có danh là môn phái chánh tông trong thiên hạ, nhưng giáo chủ này lại bội ước định lấy hai chọi một, thật chẳng biết sĩ diện gì cả.